

miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych.

3. Dodatkowe wynagrodzenie może być cofnięte lub obniżone w granicach od 30% do 60% na okres jednego kwartału lub do końca roku kalendarzowego, jeżeli lekarz nie wykonuje należycie obowiązków określonych w § 2 ust. 1, a zwłaszcza jeżeli w danym kwartale nastąpiło z winy lekarza przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej przekroczenie limitu na zasiłki chorobowe przez zakład pracy, przy którym znajduje się zakład leczniczo-zapobiegawczy zatrudniający lekarza.

4. O cofnięciu lub obniżeniu dodatkowego wynagrodzenia decyduje kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych.

5. Cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia następuje z urzędu lub na wniosek:

- 1) kierownika wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) przychodni lub poradni przemysłowej,
- 2) właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 3) kierownictwa zakładu pracy lub rady zakładowej.

§ 4. 1. W razie przekroczenia przez zakład pracy kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe kierownictwo zakładu pracy przesyła właściwemu oddziałowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wraz z kwartalnym sprawozdaniem o realizacji wydatków na zasiłki chorobowe, wniosek o wypłacenie, obniżenie lub cofnięcie lekarzowi przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej dodatkowego wynagrodzenia wraz ze swą opinią o przyczynach przekroczenia limitu.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi okoliczności, w których zakład pracy jest zwolniony od obowiązku przesłania wniosku o obniżenie lub cofnięcie dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 5. 1. Wniosek o cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia (§ 3 ust. 5 lub § 4) powoduje wstrzymanie

przez kierownika wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) wypłaty dodatkowego wynagrodzenia za dany kwartał do czasu rozpatrzenia wniosku, co powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca od jego złożenia.

2. Dla zbadania zasadności wniosków, o których mowa w § 3 ust. 5 i § 4, kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) przeprowadza w miarę potrzeby w porozumieniu z oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych kontrolę zakładu leczniczo-zapobiegawczego, zatrudniającego lekarza, którego dotyczy wniosek.

§ 6. W sprawach dotyczących dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach przemysłowych, których pracownicy korzystają ze świadczeń kolejowej służby zdrowia, kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej wykonuje uprawnienia przewidziane w §§ 3 i 5 w porozumieniu z naczelnikiem zarządu służby zdrowia okręgowej dyrekcji kolei państwowych.

§ 7. Szczegółowe zadania lekarzy w zakresie określonym w § 2 ust. 1 oraz szczegółowe zasady przyznawania, ustalania wysokości, cofania lub obniżania oraz wypłat dodatkowego wynagrodzenia określi Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Plac oraz Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w niektórych zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy (Dz. U. Nr 74, poz. 377).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

153

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1963 r.

w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Rzeszowie.

Na podstawie art. 141 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Wyższą Szkołę Inżynierską w Rzeszowie, zwaną w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia „Szkołą”.

§ 2. Szkoła ma za zadanie kształcenie i wychowywanie kadr wysoko kwalifikowanych specjalistów w dziedzinie mechaniki i elektrotechniki.

§ 3. 1. Szkoła wydaje absolwentom dyplomy, stwierdzające ukończenie studiów na odpowiednim wydziale i nadanie zawodowego tytułu inżyniera.

2. Bliższe określenie zawodowego tytułu inżyniera w zależności od kierunku ukończenia studiów w Szkole ustali Minister Szkolnictwa Wyższego.

§ 4. 1. Szkołą kieruje rektor powołany przez Ministra Szkolnictwa Wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Minister może również powołać w tym samym trybie prorektora.

2. Na czele wydziałów stoją dziekani powoływani przez Ministra Szkolnictwa Wyższego.

3. Organizację Szkoły określa statut nadany przez Ministra Szkolnictwa Wyższego. W statucie zostaną w szczególności określone organy kolegialne Szkoły, ich skład, zasady, sposób ich powoływania oraz zakres działania.

4. Organizację, program i porządek studiów w Szkole ustali regulamin wydany przez Ministra Szkolnictwa Wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

§ 5. Minister Szkolnictwa Wyższego określi warunki przejścia do Szkoły studentów dotychczasowego Studium Politechniki Krakowskiej w Rzeszowie.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego oraz Ministrowi Finansów.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

154

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 czerwca 1963 r.

w sprawie zniesienia Wydziału Zamiejscowego w Orneć Sąd Powiatowego w Braniewie.

Na podstawie art. 5 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360, z 1957 r. Nr 31, poz. 133 i z 1960 r. Nr 54, poz. 309) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się Wydział Zamiejscowy w Orneć Sąd Powiatowego w Braniewie w województwie olsztyńskim.

§ 2. Tracą moc w części dotyczącej Wydziału Zamiejscowego w Orneć — przepisy:

- 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 1956 r. w sprawie utworzenia Wydziałów Zamiejscowych: w Olsztynku Sąd Powiatowego w Ostró-

dzie oraz w Orneć Sąd Powiatowego w Braniewie (Dz. U. Nr 48, poz. 214),

- 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 1958 r. w sprawie prowadzenia i zakładania ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów przez Sądy Powiatowe w Bartoszycach, Biskupcu, Braniewie, Iławie z tymczasową siedzibą w Suszu, Mrągowie, Ostródzie, Pisz i Szczytnie (Dz. U. Nr 77, poz. 407).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1963 r.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

155

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 maja 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy dewizowej.

Na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137 i z 1956 r. Nr 50, poz. 223) § 26 otrzymuje brzmienie:

„§ 26. Przywóz do kraju krajowych i zagranicznych pieniędzy i innych środków płatniczych, papierów wartościowych i kuponów od tych papierów, swia-

dektw udziałowych, książeczek oszczędnościowych i wkładek, jak również złota i platyny w postaci stanowiącej wartość dewizową (art. 2 pkt 2) jest dozwolony — z zastrzeżeniem co do przywozu pieniędzy polskich zawartym w przepisach § 27”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

156

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 12 czerwca 1963 r.

w sprawie zmiany niektórych stawek w taryfie celnej przywózowej.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) i § 8 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie ustanowienia cel na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. Nr 21, poz. 95) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokonuje się zmiany niektórych stawek celnych ustalonych w taryfie celnej przywózowej utrzymanej w mocy przez § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie ustanowienia cel na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. Nr 21, poz. 95).